

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 Rs 093766 21 Rsž 2

Novi Travnik, 15.09.2021. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Davor Kelava, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Nijaz Krnjić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. H. sin Z. iz G. V.- U., ..., zastupan po punomoćniku Hajrudinu Pokvić, advokatu iz Bugojna, protiv tuženog Šumsko privredno društvo „Srednjobosanske šume“/Šumskogospodarsko društvo „Šume Središnje Bosne“ d.o.o. Donji Vakuf, ulica 770 Slavne brdske brigade bb, zastupan po zastupniku po zakonu V. H., v.d. direktoru, a ovaj po punomoćniku H. G. dipl. pravnik, zaposlenik tuženog radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, vrijednost spora 5.100,00 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 Rs 093766 20 Rs 2 od 04.03.2021. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 15.09.2021. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se uvažava i preinačava presuda Općinskog suda u Bugojnu broj 46 0 Rs 093766 20 Rs 2 od 04.03.2021. godine, tako što se:

Tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da je odlukom tuženog broj 01-6303/2019 od 29.07.2019. godine, nezakonito tužitelju otkazan ugovor o radu broj 01-424-89/19 od 04.02.2019. godine, pa se poništavaju ti akti i tužena se obavezuje da tužitelja vrati na rad i rasporedi na radno mjesto koje je obavljao prije otkaza ugovora o radu ili na druge poslove za koje ispunjava uslove, imajući u vidu školsku spremu, radno iskustvo i radnu sposobnost, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja“, odbija u cijelosti kao neosnovan.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odlučeno je kako slijedi:

„Utvrđuje se da je odlukom tuženog broj 01-6303/2019 od 29.07.2019. godine, nezakonito tužitelju otkazan ugovor o radu broj 01-424-89/19 od 04.02.2019. godine, pa se poništavaju ti akti i tužena se obavezuje da tužitelja vrati na rad i rasporedi na radno mjesto koje je obavljao prije otkaza ugovora o radu ili na druge poslove za koje ispunjava uslove, imajući u vidu školsku spremu, radno iskustvo i radnu sposobnost, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Tuženi je dužan tužitelju nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.130,00 KM u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu kojom pobija istu u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu, ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili preinači istu tako što će tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti. U obrazloženju žalbe se u bitnom navodi da je prvostepeni sud prije svega povrijedio odredbu člana 2. stav 1. Zakona o parničnom postupku pa s tim u vezi i odredbu člana 114. Zakona o radu pa time i propust suda da predmetnu tužbu odbaci. Nadalje po ocjeni žalitelja pobijana presuda nezadovoljava standarde iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku te je u tom kontekstu ista obuhvaćena pogrešnom primjenom člana 21. Zakona o radu, kontradiktorna je sama sebi. U okviru tužbenog zahtjeva prvostepeni cijenio je cijenio i relevantne dokaze te posljedično tome je izvedeni i irelevantni zaključci koji nemaju vezu sa suštinom spora. Dakle, suština je u ovom sporu je upravnom pitanju (pravilna primjena člana 21. Zakona o radu) u smislu da je sud trebao dati odgovor na jednostavno pitanje, a to je da li se prilikom probnog rada može cijeniti radna disciplina (disciplinsko ponašanje radnika koje se utvrdi u posebnoj proceduri ili postupku) ili se samo cijeni takozvani radni doprinos radnika spram radnih obaveza, a u stvari iz predzadnjeg i zadnjeg pasusa na strani 8 obrazloženja pobijane presude moglo bi se zaključiti da je sud mišljenja da disciplinsko ponašanje radnika ne može biti predmet ocjene u probnom radu, a što se dodatno zasniva na ocjeni da upravnik šumarije nije postupio u skladu sa članom 12. Pravilnika o radu, odnosno da nije pismeno obavijestio direktora o tome da li je radnika zadovoljio ili ne iz čega posredno može zaključiti da radna disciplina ne treba biti predmet ocjene da li je radnik zadovoljio na radnom mjestu. Po mišljenju tuženog na naprijed navedeno pitanje može se odgovoriti i logičkim tumačenjem člana 21. Zakona o radu kojim je propisano prvo da se probni rad može prekinuti i prije roka na koji je ugovoren (što je slučaj u konkretnom i što nije sporno) te drugo, propisan je razlog, a to je činjenica da radnik nije zadovoljio na radnom mjestu, dakle, koristi se sintagma zadovoljio ili nije zadovoljio, slijedom čega je na sudu da pravilima tumačenja izvede zaključak o pravom smislu navedene sintagme, a upravo navedena presuda ne daje obrazloženje zbog čega to disciplinsko ponašanje radnika u toku probnog rada ne može utjecati na ocjenu istog, slijedom čega se postavlja osnovno pitanje smisla tog instituta. U vezi sa primjenom naprijed citirane odredbe i njenog tumačenja žalitelj je ukazao na stavove sudske prakse u regionu, a zbog nedostatka domaće prakse u tom smislu, što detaljno elaborira i zbog čega u konačnici zaključuje da je irelevantno pozivanje suda na član 12. Pravilnika o radu na koji se pozvao prvostepeni sud u smislu opravdanja iste i usvajanja tužbenog zahtjeva tužitelja. Sud se morao ograničiti na primjenu člana 21. Zakona o radu u smislu da pravilnim tumačenjem smisla i značenja navedenog Instituta da odgovor da li je poslodavcu, ovdje tuženom, prihvatljivo i logično da mora trpiti u radnom odnos radnika koji je disciplinski više puta kažnjavan u toku probnog rada, a što se tuženom nameće kroz odluku suda, te se na taj način sud miješa u odluke poslodavca, a što nije u njegovoj nadležnosti, drugim riječima zadatak suda je da ocjeni zakonitost pobijane odluke. Naprijed navedenim postupanjem povrijeđeno je pravo na pravično suđenje, prvo u smislu proizvoljne primjene člana 21. Zakona o radu te drugo u smislu izostanka jasnih preciznih i razumljivih razloga iz obrazloženja pobijane presude koji bi podupirali pravni stav suda, a s tim u vezi obrazloženje vezano za prigovore u postupanju kod odlučivanja o izvođenju dokaza (član 77. i 81. Zakona o parničnom postupku). Zbog naprijed navedenih razloga tuženi je predložio donošenje odluke kao u uvodu ove žalbe.

Tužitelj zastupan po punomoćniku u obrazloženom odgovoru na žalbu je isto osporio u cijelosti s prijedlogom drugostepenom sudu da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Nakon što je ispitao presudu prvostepenog suda u granicama razloga iz žalbe, kao i po službenoj dužnosti shodno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine F BiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Iz predmetnog stanja spisa proizilazi da predmetnom tužbom podnesenom kod tog suda dana 02.09.2019. godine tužitelj zahtijeva da se utvrdi da je odlukom tuženog broj 01-6303/2019 od 29.07.2019. godine nezakonito tužitelju otkazan ugovor o radu broj 01-424-89/19 od 04.02.2019. godine, pa da se poništavaju ti akti i tuženi obaveže da tužitelja vrati na rad i rasporedi na radno mjesto koje je obavljao prije otkaza ugovora o radu ili na dru poslove za koje ispunjava uslove, imajući u vidu školsku spremu, radno iskustvo i radnu sposobnost, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka, a koji tužbeni zahtjev je odlukom prvostepenog suda broj 46 0 Rs 093766 19 Rs od 18.03.2019. godine odbijen kao preuranjen.

Kantonalni sud u Novom Travniku svojim rješenjem broj 46 0 Rs 093766 20 Rsž od 21.10.2020. godine odlučujući o žalbi tužitelja, ukinuo je navedenu presudu i predmet vratio istom sudu na ponovno odlučivanje. Ovom odlukom naloženo je prvostepenom sudu da u ponovnom postupku otkloni nepravilnosti u postupanju na način na koji je ukazano u ovom rješenju, ponovno zakaže glavnu raspravu i raspravi sporni odnos u smislu relevantnih odredbi materijalnog prava ponovnim izvođenjem već izvedenih dokaza te nakon toga i njihovom ocjenom na način kako propisuje odredba člana 8. i 123. Zakona o parničnom postupku, donijeti pravilnu i zakonitu odluku za koju će dati valjane i dovoljno obrazložene razloge. Istovremeno, a shodno članu 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku ostavljeno je prvostepenom sudu da u konačnoj odluci odluči i u pogledu troškova nastalih u povodu pravnog lijeka.

U ponovnom postupku prvostepeni sud je održao glavnu raspravu na kojoj su izvedeni dokazi i to čitanjem izvedenih dokaza tužitelja i tuženog, kako materijalnih, tako i iskaza parničnih stranaka i svjedoka dati na zapisnik suda od 26.02.2020. godine.

Na osnovu ocjene sprovedeni dokaza u smislu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku prvostepeni sud je odlučio kao u izreci pobijane presude, a iz slijedećih razloga:

Među parničnim strankama je nesporno da su tužitelj i tuženi zaključili ugovor o radu sa probnim radom od 6 mjeseci počev od 04.02.2019. godine do 04.08.2019. godine, da su u toku trajanja probnog rada protiv radnika (tužitelj) provedena dva disciplinska postupka koji su okončani disciplinskim mjerama opomenom i mjerom privremenog rasporeda na druge poslove, koji ne odgovaraju stručnoj spremi radnika u trajanju od 12 mjeseci, a koje odluke su postale konačne u toku trajanja probnog rada. Također, nije sporno da je direktor društva na temelju odluke broj 01-6303/2019 od 29.07.2019. godine tužitelju otkazan ugovor o radu i da je odbijen prigovor tužitelja izjavljen na tu odluku.

Sporno je među parničnim strankama mogu li izrečene disciplinske mjere utjecati na ishod ovog postupka, da li je tužitelju otkazan ugovor o radu iz razloga nepoštivanja radne discipline u toku trajanja probnog rada, odnosno da li je to dovelo do zaključka da tužitelj nije zadovoljio probni rad, da li je probni rad tužitelja praćen od strane upravnika šumarije koja je organizaciona jedinica unutar tuženog, da li je tužitelj postupao savjesno i pošteno na svom radnom mjestu, odnosno da li je tužitelj svojim postupanjem počinio disciplinske prekršaje koji mu se stavljaju na teret.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog saslušan je tužitelj u svojstvu parnične stranke na okolnosti navedene u tužbenom zahtjevu, zakonski zastupnik tuženog na okolnosti dobivene informacije od upravnika šumarije, postojanju i sadržaju razgovora sa tužiteljem a to je da je primio tužitelja na razgovor navedenog dana koji je trajao deset do petnaest minuta, kojom prilikom je tužitelju rečeno da ima upravnika šumarije koji vrši raspored unutar šumarije, da su poslovi šumarskog inženjera poslovi doznake, izrade projekata i svega što je predviđeno ugovorom o radu te da prilikom ovog razgovora nije primjetio da tužitelj snima isti, a za ovu činjenicu je saznao od upravnika šumarije zbog čega je i pokrenuo drugi disciplinski postupak, a od toga momenata nije kontaktirao sa tužiteljem.

Izjavu svjedokinje N. S. na navedene okolnosti prvostepeni sud nije mogao dovest u vezi sa postavljenim tužbenim zahtjevom, a koji se odnosi na utvrđenja da je tužena tužitelju nezakonito otkazala ugovor o radu i njen iskaz obzirom da se odnosi na navodni snimak razgovora između tužitelja i direktora društva koji je navodno mobitelom snimao tužitelj, zbog čega sud njenom iskazu nije poklonio punu vjeru. Također iskazu svjedoka A. H., sud nije poklonio punu vjeru smatrajući da je u suprotnosti sa informacijom broj 11-756/19 od 23.05.2018. godine koju je sačinio upravnika šumarije N. H. u kojoj informaciji se navodi da se radilo o jednom kraćem radnom zadatku u trajanju od oko 1 sat vremena i da su te poslove uvijek radili svi šefovi sekcija, te da je naredio A.H. da uzme jednog radnika koji je radio na pošumljivanju u istom odjelu da odradi te poslove. U tom izvještaju postupanje tužitelja označava kao nekorektno ponašanje, a ne kao povredu radne discipline. Informacija je sačinjena tek dana 23.05.2019. godine, a ne na dan 04.04.2019. godine kada je tužitelj zajedno sa kolegama izašao po zadatak u Odjel broj 126 . Iz ovih razloga izvedenom dokazu broj 11-756/19 sud nije poklonio punu vjeru jer je sačinjen sa zakašnjenjem iz nepoznatih razloga, a to upućuje na samu činjenicu praćenja probnog rada protiv tužitelja od strane neposrednog rukovoditelja u ime poslodavca koji je isključivo ovlašten lično pratiti i ocijeniti rad radnika. U vezi sa tim prvostepeni sud nalazi da u pravilnost ocjene rada radnika u ovom slučaju konkretno tužitelja ne mogu se miješati njegove kolege. U vidom u ugovor o radu broj gornji od 04.02.2019. godine te odredbe člana 4., 5. i 15. stav 3. te odluku o otkazu ugovora o radu i dato obrazloženje u kojim se konstatuje da radnik nije zadovoljio na probnom radu jer je tužitelj u toku perioda trajanja probnog rada dva puta disciplinski kažnjavao, prvostepeni sud nalazi i zauzima stav da kada je ugovor o radu zaključen na neodređeno vrijeme uz probni rad, poslodavac može otkazati ugovor o radu nakon isteka probnog rada poštujući pisanu formu otkaza ugovora o radu i minimalno trajanje otkazanog roka kod probnog rada. U konkretnom slučaju ugovorom je propisano da probni rad traje od 04.02.2019. godine do 04.08.2019. godine, a odluka o otkazu Ugovora o radu, broj gornji, donijeta je dana 29.07.2019. godine, to jest prije dana 04.08.2019. godine, a otkazni rok trajao je sedam dana. Obzirom da je tužitelj i prije nego što je zaključio ugovor o radu radio kod tuženog kao volonter u periodu od 2013.

do 2019. godine i da u tom periodu nije bilo primjedbi na njegov rad od strane njegovog neposrednog rukovodioca koji je u ime poslodavca isključivo dužan i ovlašten ocijeniti rad radnika, a ne nikako njegove radne kolege, tako da objektivna negativna zapažanja ostalih radnika i drugih svjedoka, njegovih radnik kolega za vrijeme probnog rada koji su imali primjedbe na njegov rad ne mogu imati nikakav značaj, a ovo pogotovo što te osobe nisu dužne pratiti rad radnika na probnom radu, niti su ovlaštene davati svoju ocjenu o njegovim sposobnostima. Stoga sud zaključuje da u datom slučaju tužitelj kao radnik za vrijeme probnog rada nije praćen u skladu sa zakonskim i podzakonskim aktima (Pravilnik o radu), to jest upravnik šumarije kao ovlaštena osoba za praćenje probnog rada tužitelja nije shodno Pravilniku o radu pratio probni rad tužitelja. U obrazloženu svoje odluke prvostepeni sud se poziva na odredbu člana 21. stav 3. Zakona o radu F BiH kojom je propisano da radniku koji ne zadovolji na poslovima radnog mjesta za vrijeme obavljanja probnog rada prestaje radni odnos sa danom isteka roka utvrđenog ugovorom o probnom radu. U konkretnom slučaju poslodavac je povrijedio citirani član. Odredbom člana 96. stav 1. tačka b) istog zakona propisano je da poslodavac može otkazati radniku ugovor o radu uz propisani otkazni rok ako radnik nije u mogućnost da izvršava svoje obaveze iz radnog odnosa. Slijedom navedenog sud nalazi da su izostala utvrđenja poslodavca u tom pravcu. Odredbom člana 12. Pravilnika o radu tuženog stav 2. tačka 1. propisano je da probni rad prati upravnik šumarije ili sektora koji utvrđuje da li je zaposlenik zadovoljio ili nije zadovoljio i o tome pismeno obavještava direktora. U konkretnom slučaju nesporno je da upravnik šumarije nije postupio u skladu sa odredbom člana 12. Pravilnika o radu, a navode punomoćnika tuženog da sud treba prihvatiti činjenice da je tuženom otkazan ugovor o radu zbog disciplinskih povreda, sud ne prihvaća. Zbog navedenog sud se nije upuštao u ocjeni zakonitosti odluka donesenih u disciplinskom postupku iz razloga što je sud zauzeo stav da je otkaz ugovora o radu nezakonit zbog naprijed navedenih utvrđenja. Provedenim dokazom uvidom u Zaključak Samostalnog sindikata tuženog broj 20-2-07/19 od 26.07.2019. godine koji je donijet po zahtjevu zakonskog zastupnika tuženog, broj gornji, od 18.07.2019. godine sud nalazi da tuženi nije dokazao da su ispunjeni potrebni uvjeti za otkaz ugovora. Shodno prednjem utvrđenju i navedenim razlozima sud nije prihvatio navode tuženog iz odgovora na tužbu i završnih riječi, pa je donio odluku kao u izreci pobijane presude shodno odredbama člana 21., 96. i člana 108. Zakona o radu F BiH i u skladu sa članom 12. Pravilnika o radu tuženog. Odluka o troškovima postupka donesena je temeljem odredbe člana 386. Zakona o parničnom postupku.

Suprotno stajalištu prvostepenog suda ovaj sud nalazi da u primjeni odredbe člana 21. stav 3. Zakona o radu F BiH je prvostepeni sud proizvoljno primijenio ovu odredbu obzirom da istom nema zapreke da se otkáže ugovor o radu i prije isteka perioda trajanja probnog rada. Naime, u primjeni iste se ne može zanemariti namjera zakonodavca koja je evidentno ustanovljena i kao takva usmjerena na zaštitu poslodavca i što je autonomno pravo istoga.

Činjenica da je tužitelj dva puta disciplinski kažnjavao, ne može se zanemariti u konkretnom slučaju i neovisno od ishoda postupka u predmetu istog suda broj 46 0 Rs 093604 19 Rs u kojem je predmet tužbenog zahtjeva nezakonitost odluka disciplinskih organa. Naime, sama spoznaja da je dva puta podnesen zahtjev protiv tužitelja u tom pravcu, a bez da se može isto podvesti kao šikanozno postupanje u odnosu na istoga, su okolnosti koje daju za pravo tužitelju da pored praćenja urednog i kvalitetnog obavljanja poslova shodno stručnoj spremi i radnom mjestu je i

ponašanje radnika koji bi zadovoljio očekivanje poslodavca, tako da je pravno logično i opravdano da poslodavac ne mora trpiti neprihvatljivo ponašanje radnika do isteka ugovorenog probnog rada, već da otkaz može dati i prije isteka tog roka. Stoga ovaj sud na osnovu izvedenih dokaza je drugačijeg stajališta od prvostepenog suda i suprotno istome smatra da je tuženi na temelju izvedenih dokaza, pa između ostalog i zaključka samostalnog sindikata tuženog, koji se također ne može zanemariti, a iz kojeg proizilazi nesumnjiv stav vezano za odluku poslodavca, i koji ne ide u prilog tužitelju, zbog čega u konačnici ovaj sud zaključuje da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan. Dakle, u situaciji kada prije isteka roka trajanja probnog rada se ukazalo da postoje određeni propusti na strani tužitelja koji su epilog dobili u disciplinskim postupcima, to nije bilo neophodno da se od strane tuženog daje ocjena o radu radnika na probnom radu na način kako je to previđeno odredbom člana 12. Pravilnika o radu tuženog i zbog čega ovaj sud nalazi da u donošenju prednje odluke od strane poslodavca nema nezakonitosti u postupanju jer razlozi kod kojih je i tokom ovog postupka istrajavao tuženi su dovoljni da isti kao poslodavac ne nastavi rad sa tužiteljem. Dakle, u ovom slučaju nije bila primarna ocjena stručnog rada tužitelja već njegov subjektivni odnos prema drugim radnicima i poslodavcu koji po shvatanju poslodavca nije prihvatljiv (snimanje mobitelom) dakle, da isto predstavlja opravdani razlog za otkaz ugovora o radu. Iz iskaza svjedoka radnika N. S., kao i A.H. odnosno upravnika šumarije N. H., kojima je, označena nekorektnost ponašanja tužitelja odnosno neuklapanje istog s prihvatljivim uobičajenim normama date radne sredine koju je između ostalog cijenio poslodavac uvažavajući izvještaj neposrednog rukovoditelja radnika tj. upravnika šumarije i spram čega je iskazao svoje nezadovoljstvo donošenjem pobijane odluke, suprotno ocjeni prvostepenog suda ne može ovaj sud zanemariti, pa time ni datumski dovoditi u pitanje takvu informaciju koja je dostavljena direktoru, (a koja informacija je očito dostavljena prije donošenja sporne odluke i prije isteka ugovorenog vremena probnog rada, opaska ovog suda), pa time ni opravdanost njegove ocjene, odnosno da se u datom slučaju radi o krivoj procjeni, a ovo pogotovo što u istima se ne nalazi diskriminirajući ili šikanirajući odnos, a niti je tužitelj tako nešto dokazao, slijedom čega činjenična i pravna podloga za naprijed donesenu poslodavčevu odluku je sasvim opravdana. Osim toga, kod otkaza ugovora o radu kod kojeg je ugovoren probni rad primjena odredbe odredba člana 96. stav 1. Zakona o radu, je svedena samo na objektivno utvrđenje razloga ali ne i njihove opravdanosti što znači da se isti može otkazati i zbog blažih oblika neprimjerenog ponašanja. U svakom slučaju u pravilnost ocjene radnika tokom probnog rada ne treba se upuštati ni sud, osim u slučajevima otkaza diskriminacije na vjerskoj, spolnoj ili drugoj sličnoj osnovi (vidi Komentar Zakona o radu F BiH, autor prof. dr. Jasminka Gradašćević-Sijerčić, Sarajevo 2016. godine, str. 91)), a što ovdje nije slučaj. Stoga, ovaj sud nalazi da tuženi u postupku donošenja pobijane odluke nije povrijedio odredbu člana 21. Zakona o radu, pa kako odluka koja je predmet ovog tužbenog zahtjeva je dostavljena tužitelju u pismenoj formi koja sadrži obrazloženje o razlozima otkaza za vrijeme probnog rada nastalim prije isteka istog te kako ista sadrži i propisani otkazni rok, slijedom čega i kod takvog stanja stvari nije bilo osnova za usvajanje tužbenog zahtjeva tužitelja.

Stoga je ovaj sud na sjednici vijeća drugačijom ocjenom isprava i posredno izvedenih dokaza već izvedenih pred prvostepenim sudom utvrdio drugačije činjenično stanje nego što je ono iskazano u prvostepenoj presudi, pa je donio odluku kojom je uvažio žalbu žalitelja i preinačio prvostepenu presudu na način da je tužbeni zahtjev tužitelja

odbio u cijelosti iz naprijed navedenih razloga s pozivom na odredbu člana 229. stav 1. tačka 2. Zakona o parničnom postupku.

U pogledu odluke o troškovima postupka ovaj sud je na temelju ovlaštenja iz člana 397. stav 2. a u vezi sa članom 386. Zakona o parničnom postupku odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka jer tužitelj nije u cijelosti uspio sa tužbenim zahtjevom, a tuženi nije istakao zahtjev za naknadu troškova.

Predsjednik vijeća

Davor Kelava